

HOOFDSTUK 10

ANDREAS, NIELSEN, FELIX ... & ERIKA

Het was bijna zes uur de volgende avond, toen Andreas langs een verlaten stuk weg stond te wachten op de rest van het team. De zomerzon zakte gelukkig steeds lager over de hoge, groene bomen. Het was die dag 32 graden geworden en het zweet stond Andreas op het lijf. Zijn haarpiekjes plakten tegen z'n voorhoofd.

Castelpena was een klein en vergeten Italiaans dorpje dat verscholen lag tussen de enorme bossen in een mooi heuvellandschap. Een uur lang had Andreas in een gammele bus gezeten om hier in zijn eentje vanuit Verona te komen. Links en rechts verdween de asfaltweg in de uitgestrekte natuur. Het leek wel het einde van de wereld. Andreas grinnikte toen hij naast het verlaten bushokje een drankautomaat zag staan, volstrekt onlogisch op deze plek midden in een bos. Hij watertandde bij het zien van de Coca Cola reclame. De vurige zon had hem uitgedroogd en zijn flesje water had hij drie kwartier geleden al leeggedronken in die oude bus.

In zijn broekzak vond hij naast de GHB-pillen en de twee grijze ampullen een muntstuk van twee euro. Yes! Hij veegde het zoute vocht van zijn voorhoofd en stak de munt in de automaat. Het vreemde gerammel kondigde weinig goeds aan. Zat zijn muntstuk vast? Hij duwde op een paar knoppen ... niets! Hij probeerde met de rode knop zijn geld terug te krijgen ... niets! Hij keek via het gleufje de machine in maar werd niet veel wijzer.

'Stom ding!' mopperde Andreas. Hij sloeg zo verwoed op de zijkant van het apparaat dat hij zelfs niet doorhad dat bus 64 achter

hem stopte. Drie tieners stapten uit en gaapten verbaasd naar de woedende Andreas.

‘Ik wed om vijftig euro dat de machine wint’, lachte Nielsen.

Felix zei hoofdschuddend: ‘Het is een oude machine. Vijfenzeventig op Andreas!’

Andreas keek blij om. De twee vrienden kwamen achter de vertrekkende bus vandaan het asfalt over en gaven hun teammakker een stoere maar welgemeende knuffel.

‘Ça va?’ vroeg Nielsen. Andreas slikte de krop in zijn keel weg. Het was gek om hier met z’n drieën te staan, zonder Marco.

Aan de andere kant van de weg stond Erika, in een korte jeansshort en onopvallend wit topje. Ze wist niet wat ze moest doen. De vijf meter naar de overkant van de weg leken wel kilometers. Toen Nielsen haar wenkte huppelde ze snel tot bij de drie jongens.

‘Hallo, ik ben Erika’, glimlachte ze onzeker. Andreas bekeek haar koel van kop tot teen. Ze was precies wat hij verwacht had van het liefje van Marco. Opvallende roodbruine haren, halflang geknipt. Helblauwe ogen. Een mooi meisje, *girl next door* type, maar klein en tener gebouwd, maximaal vijftig kilo. Hij zag Erika nerveus met haar vingers spelen. Ze had weinig zelfvertrouwen.

Nu begreep Andreas dat zij niet in staat was geweest om Marco te redden van de verdrinkingsdood. Een zwak, tener meisje van zestien ...

Onbewogen draaide hij z’n hoofd naar Nielsen en Felix. Erika’s bleke gezichtje kleurde rood van schaamte. Hij negeerde haar!

‘Dit heb ik gisteren gevonden bij Pablo Ricci. Hij heeft Marco ontmoet, één dag voor zijn dood.’

Felix zette zijn vierkante brillette recht en bekeek de twee grijze ampullen geïnteresseerd.

‘Weet je wat het is?’ vroeg Nielsen.

Felix glimlachte en nam uit zijn rugzak een fijn metalen kokertje, een kleine chip en twee draadjes.

‘Cyclotrimethyleentrinitroamine, denk ik.’

‘Cyclo-wat?’

‘Je mag het ook RDX noemen. Het is een explosief dat veel gebruikt wordt door militairen.’

‘Een bom?’ vroeg Erika bang, terwijl Felix het metalen kokertje in een van de twee grijze ampullen stak en het met twee draadjes met de chip verbond.

‘Nee, RDX is stabiel. Het werkt pas als je er een ontsteker in stopt, zoals dit ding!’

Felix hield trots de minibom voor de neus van zijn teamleden. Die gingen allemaal een stapje achteruit.

‘Zeg, ben je gek geworden?’ riep Andreas.

‘Wat? Jij had toch zin in frisdrank. En ik heb gewed voor vijfenzeventig euro dat de machine NIET zou winnen.’

Felix klikte op de chip een schakelaar om en gooide het bommetje onderin de drankautomaat.

‘Misschien wil je wat verder weg gaan staan?’ vroeg hij schertsend aan Erika. ‘Over tien seconden gaat dat ding af!’

De vier teamleden holden zo snel ze konden naar de overkant van de asfaltweg. Daar zagen ze tussen de bomen van het bos een uitgedroogde beek waarin ze beschutting konden vinden. Ze gingen naast elkaar in de greppel liggen.

‘Blijven liggen tot na de explosie!’ riep Nielsen. Erika knikte. Het bleef enkele seconden stil.

‘We hebben geen tijd voor stomme spelletjes!’ zei Nielsen kwaad. ‘Bommetjes maken doe je maar in je eigen tijd!’

‘Relax’, lachte Felix. ‘Het was amper een gram of twintig. Totaal onschadelijk! Net genoeg om dat muntje los te maken.’

Erika kwam voorzichtig overeind en gluurde vanuit de greppel naar de automaat. Die tien seconden waren allang voorbij, en dat ding zou vast niet meer afgaan ... Maar Andreas dacht daar anders over: met z'n volle gewicht stortte hij zich op het meisje en duwde haar in het stof.

‘Pas op!’

Met een harde knal spatte de drankautomaat in duizenden stukken uit elkaar. Een plotselinge lichtflits verblindde de vier teamle-

den. De verschroeiende hitte die ontstond verbrandde zelfs de bladeren van de bomen aan de andere kant van de veilige greppel. Een gigantische stofwolk steeg op, tot hoog boven het bos.

Nielsen was de eerste die uit de greppel kroop. De stofwolk trok maar met moeite op. Van de automaat of het bushokje was niets meer over. Het bommetje had een deel van de weg vernield, en een krater geslagen van minstens één meter diep. Tot zeker vijf meter rondom de plaats van de explosie waren de bomen verschroeid en op de stam na weggeblazen.

‘Net genoeg om een muntje los te maken?’ vroeg Nielsen kwaad. Felix zocht in het zand naar zijn rechthoekige, zwarte brilletje. De andere ampul lag nog in zijn hand. Wow! Dit was geen gewone RDX! Iemand was erin geslaagd de explosieve stof te versterken en een nieuwe chemische combinatie te maken. Het was het sterkste spul dat hij ooit in z’n handen had gehad. Hij stak de overgebleven tweede ampul vooraan in een apart zakje van zijn versleten rode Kipling rugzak.

Andreas liet Erika los. Het meisje lag ontdaan in de greppel.

‘Als wij zeggen *liggen*, dan blijf je *liggen*. Begrepen? Je had wel dood kunnen zijn!’

Woest stond Andreas op en veegde het stof van zijn kleren. Waarom had hij haar eigenlijk geholpen!?

Erika kon wel huilen ...

Felix raapte de resten van een opengebarsten blikje van het asfalt en gaf het aan Andreas.

‘Wilde jij een cola?’

Andreas sloeg het blikje woest uit Felix’ handen.

De Franse jongen staaarde verbaasd naar Nielsen.

‘*Merde*, wat mankeert hem?’

*

Het was een tocht van een halfuur die de vier leden van *Team Mortis* door de bossen maakten. Brian Bailey had hun enkel de bushalte en

de coördinaten gegeven. Nielsen marcheerde voorop met een kleine GPS. Hij las dat ze in vogelvlucht nog 5,2 kilometer voor de boeg hadden voor ze hun bestemming zouden bereiken. Felix en Andreas liepen naast elkaar, vlak achter Nielsen. Ze hielden er stevig de pas in en hadden niet door dat Erika inmiddels een aardige achterstand had opgelopen. Na iedere tweede pas moest ze versnellen om de jongens bij te benen. Ze hield Andreas nauwlettend in de gaten. Die Italiaan met z'n nonchalante piekjeshaar zag er misschien goed uit, maar hij had een vervelend karakter. Het kostte toch niets om een beetje vriendelijk te zijn?

Nielsen hield wat in en wachtte op z'n nichtje.

'Gaaf het nog?'

Erika knikte en probeerde haar adem te sparen. 's Avonds bleef de warmte tussen de hoge bomen hangen en Erika was niet gewend aan zulke fysieke inspanningen.

'Het loopt wel los met Andreas, hoor.'

Erika haalde haar schouders op.

'Ik snap niet wat ik heb misdaan!'

Andreas bleef staan. Blijkbaar lette hij meer op Erika dan ze dacht.

'Heb je het over mij? Of denk je dat ik je niet kan horen?'

'Kom, kom, we zijn er bijna, iedereen is moe', suste Felix en hij trok Andreas bij z'n arm verder.

'Laat me los!' zei Andreas. Hij ging wat dichterbij Erika lopen.

'Als je een probleem hebt met mij, dan zeg je dat maar in m'n gezicht.'

'Oh, heb ik een probleem met jou? Jij voelt je te goed om normaal te doen tegen mij. Of zijn alle Italianen zulke omhooggevallen macho's?'

Nielsen moest Andreas tegenhouden of hij was Erika te lijf gegaan.

'Kalm! Allebei! Sorry Andreas, maar ik vind ook dat je overdrijft. Geef Erika een kans.'

Felix haalde z'n schouders op en knikte instemmend. Hij gaf Nielsen gelijk.

‘Vergeet het maar! Ik werk niet met haar in één team.’

Andreas deed z’n rugzak af. ‘Zij gaat of ik ga!’

Nielsen raapte de rugzak op en reikte hem Andreas aan.

‘Komaan *copain*. Kalm blijven! Geef me één goeie reden waarom zij eruit zou moeten.’

Andreas staaarde met zijn donkere kijkers recht in Erika’s helblauwe ogen. Het meisje bleef hem aankijken. Ze wilde niet voor hem wijken.

‘Één reden?’ vroeg hij droog. Hij pakte Erika hardhandig bij haar arm en trok haar mee over het bospad.

‘Doe iets’, fluisterde Felix tegen Nielsen, maar die wist niet hoe hij moest reageren. Snel volgden ze Andreas.

Erika voelde Andreas’ hand pijnlijk om haar arm. Hij zou haar niet loslaten. Ze probeerde met haar andere hand zijn vingers om te vouwen, maar kon zich niet bevrijden. Hij bracht haar naar een lange, stenen brug. Deze overspande een brede rivier die het bos in tweeën sneed. Andreas stopte bij de voet van de brug. Hij trok de rugzak van Erika’s lijf en smeed hem hardhandig tegen de grond. Nielsen vond dat Andreas te ver ging.

‘Hé, laat haar met rust!’

‘Je wilde toch een reden?’ sneerde Andreas.

‘Je gaat te ver!’ riep Felix.

Andreas nam in één simpele beweging zijn pistool uit z’n rugzak en richtte het wapen op Erika. Ze voelde haar hart in haar keel bonken. Wilde hij haar neerschieten?

‘Andreas, doe dat wapen weg!’ Nielsen en Felix wilden dichterbij komen, maar Andreas richtte het wapen op hen.

‘Staan blijven! Dit is iets tussen haar en mij.’

Nielsen en Felix staken hun handen in de lucht. De verbeterde blik van Andreas vertelde hun dat er met hem niet te spotten viel.

Andreas keek Erika aan.

‘Uitkleden!’

‘Wat?’

‘Uitkleden! Nu!’

Erika keek smekend naar Nielsen en Felix, maar ze konden haar niet helpen. Andreas was met wapens niet te kloppen.

‘Kan het wat sneller? We hebben geen uren de tijd!’

Blozend trapte Erika haar ballerina’s uit en gooide haar kousen op de grond.

‘En de rest?’

Erika kneep haar ogen dicht. Ze voelde zich ellendig, knoopte haar short los en liet die op de grond zakken. Haar witte topje trok ze over haar hoofd en legde het bij de short. De drie jongens starden haar aan. Erika had zich nog nooit zo naakt gevoeld als nu, al droeg ze haar ondergoed nog. Aarzelend greep ze naar de sluiting van haar BH.

‘Ho, kappen! Hou die maar aan’, zei Andreas en hij gidste Erika naar de rand van de rivier. ‘Wij lopen over de brug, jij zwemt naar de overkant. Simpel, toch?’

Erika schamperde gemaakt. Ze probeerde te verbergen hoe het gonzende water haar lichaam verlamde.

Nielsen en Felix keken elkaar bevreemd aan. Was het Andreas daarom te doen? Erika laten zwemmen? Hun makker moest een zonnesteek hebben opgelopen ...

‘Ik heb genoeg van je stomme spelletjes,’ snauwde Erika, ‘laat me met rust!’ Ze wilde haar kleren pakken, maar Andreas spande de trekker.

‘Blijf staan. Het water in en zwemmen. Dan ben je bij het team.’

‘Erika, zwem alsjeblieft over’, bemiddelde Nielsen. ‘Als dat alles is wat Andreas wil.’

‘Ik doe het niet!’

‘Waarom niet?’

‘Dat water is veel te koud.’

‘Onzin, je durft niet’, riep Andreas. Erika stond verstomd. Het geluid van het kolkende water deed haar benen trillen. Andreas kwam dichterbij, zette het pistool tegen haar hoofd.

‘En wat als ik je zou neerschieten? Zou je dan wel zwemmen? Als het echt moet? Of als het leven van je teamleden op het spel zou

staan? Nielsen in nood. Of Felix? Als hun leven ervan af zou hangen? Zou je dan zwemmen?’

Erika begon te huilen, ze knikte.

‘Onzin! Je durft niet! Zwem dan! Ga dan het water in!’

Andreas nam Erika bij de hand en trok haar naar het water toe. Ze zakte weg in het mulle zand en het koele water omsloot haar blote voeten.

‘Nee! Niet doen! Alsjeblieft!’

Ze veegde de tranen uit haar ogen en ging op de grond zitten. Andreas stopte het pistool weg en keek naar zijn vrienden. Die stonden verbaasd te kijken. Waarom ging Erika niet gewoon het water in?

‘Brian heeft het me verteld. Ze is bang van water, zoals een klein kind bang is van een spinnetje.’

‘Waarom? Het is toch maar water?’ vroeg Felix laconiek, maar Erika antwoordde niet.

Nielsen nam haar kleren en hielp haar om op te staan.

‘Gewoon, het is zo’, snikte Erika. ‘Ik kan er ook niks aan doen.’

‘Als jij direct in het water was gesprongen,’ riep Andreas, ‘dan had mijn broer nu nog geleefd.’

Erika staaarde de Italiaanse jongen aan. De puzzelstukjes vielen op hun plaats. Andreas was verscheurd door verdriet. Hij was niet alleen zijn teammakker verloren, maar ook zijn broer. Marco Salvi en Andreas waren familie!

‘Sorry. Echt waar. Ik heb geprobeerd hem te helpen.’

‘Proberen is niet genoeg. Marco is dood,’ zei Andreas neerbui-gend, ‘omdat jij niet het water in durfde te gaan.’

Het werd stil. Felix en Nielsen wisten niet wat ze moesten zeggen.

‘En daarom ... wil ik niet met haar in één team’, zei Andreas zacht. Hij liep de brug over en ging het bos in.